

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 9Co/30/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5817204169
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Turza
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5817204169.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu JUDr. Jozefa Turzu, členov senátu JUDr. Jána Burika a JUDr. Ladislava Mejstříka, v právnej veci žalobcu: J. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. XXX/XX, V., zastúpeného JUDr. Michalom Brožom, advokátom so sídlom A. P. X, I., proti žalovanej: Slovenská republika - Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, Bratislava, IČO: 00 151 866, o zaplatenie 1 229,61 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Námestovo, č.k. 7C/35/2017-245 zo dňa 24. 06. 2020, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi **p r i z n á v a** proti žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie v poradí I. rozsudkom č.k. 7C/35/2017-137 z 12. 11. 2018 na základe žaloby žalobcu, ktorou sa proti žalovanej domáhal zaplatenia 1 308,68 eur s príslušenstvom túto zaviazal mu zaplatiť 1 229,61 eur s úrokom z omeškania 5 % ročne od 24. 08. 2017 do zaplatenia (I.), vo zvyšnej časti žalobu zamietol (II.) a žalovanej uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 88 % (III.).
2. Na odvolanie žalovanej Krajský súd v Žiline uznesením č.k. 9Co/170/2019-207 z 30. 01. 2020 uvedený rozsudok vo výroku, ktorým uložil žalovanej povinnosť zaplatiť 1 229,61 eur s príslušným úrokom z omeškania (I.) a vo výroku o náhrade trov konania (III.) zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Vo výroku, v ktorom súd žalobu vo zvyšnej časti zamietol (II.), ponechal rozhodnutie súdu prvej inštancie nedotknuté.

3. Po doplnení dokazovania súd prvej inštancie vo veci opätovne predmetným v poradí II. rozsudkom podľa ust. § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 1 písm. d/, § 6 ods. 1, § 17 ods. 1, § 18 ods. 1 z. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci rozhodol a žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 908,68 eur s úrokom z omeškania 5 % ročne od 24. 08. 2017 do zaplatenia (I.), vo zvyšnej časti žalobu zamietol (II.) a žalovanej uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 38 % (III.).

4. Na základe vykonaného dokazovania zistil, že žalobca sa voči žalovanej domáhal náhrady škody, ktorá mu vznikla vynaložením trov právneho zastúpenia v priestupkovom konaní, ktoré bolo vedené na Okresnom riaditeľstve Policajného zboru v Dolnom Kubíne, Okresný dopravný inšpektorát v Námestove pod č. ORPZ-DK-ODI4-P-63/2013, v ktorom bol rozhodnutím z 23. 04. 2014 uznaný vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. g) priestupkového zákona, ktoré bolo na základe odvolania žalobcu rozhodnutím Krajského riaditeľstva Policajného zboru Žilina, Krajský dopravný inšpektorát pod sp. zn. KRPZ-ZA-KDI-SK-51/2014 z 16. 07. 2014 potvrdené a rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 20S/110/2014-36 z 13. 01. 2015 bolo

uvedené rozhodnutie zrušené, pričom tento rozsudok bol potvrdený rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Sžo/48/2015 z 30. 11. 2016. Tiež nebolo sporné, že priestupkové konanie voči žalobcovi bolo nakoniec zastavené z dôvodu, že zodpovednosť za priestupok zanikla. Nebolo tiež sporné, že žalobca bol v priestupkovom konaní zastúpený advokátom a taktiež, že sa na žalovanú obrátil so žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, ktorú neakceptovala brániac sa tým, že rozhodnutie správneho orgánu nebolo zrušené pre nezákonnosť, ale pre nepreskúmateľnosť a nedostatočne zistený skutkový stav, a preto ho nemožno automaticky považovať za nezákonné.

Ako prvej otázke sa venoval existencii nezákonného rozhodnutia, pretože podľa zrušujúceho uznesenia krajského súdu sa náležitým spôsobom nezaoberal týmto predpokladom vzniku nároku žalobcu na náhradu škody, a to nezákonnosťou zrušených rozhodnutí správnych orgánov, kde tieto boli zrušené z dôvodu nedostatočne zisteného skutkového stavu a nepreskúmateľnosti pre nedostatok dôvodov, keď konanie o priestupku bolo Okresným dopravným inšpektorátom následne zastavené, pretože uplynula zákonná dvojročná lehota na jeho prejednanie a z tohto dôvodu nebolo vo veci nariadené nové znalecké dokazovanie znalcom z odboru cestná doprava, ktorý by sa jednoznačne vyjadril k príčinám dopravnej nehody. Opätovne dospel k záveru, že obidve rozhodnutia - prvostupňové, aj druhostupňové boli zrušené z dôvodu, že správny orgán pri vydaní rozhodnutia o spáchaní priestupku nemal dostatočne zistený skutkový stav, pretože nevykonával dokazovanie v potrebnom rozsahu a rozhodnutie nie je dostatočne odôvodnené. Vychádzal zo záverov uznesenia NS SR sp. zn. 4MCdo 20/2009, na ktoré odkazuje aj nález Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 159/2012, v zmysle ktorých aj rozhodnutie, ktoré bolo vydané bez dostatočne zisteného skutkového stavu, je nezákonným rozhodnutím, pretože ide o rozhodnutie, ktoré je v rozpore s platným právom. To zahŕňa aj prípady rozhodnutí, ktoré boli vydané na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu a nedostatočne odôvodnené. Z nálezu ústavného súdu pritom ďalej vyplýva, že zmyslom a účelom zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je ustáliť v súlade s čl. 46 ods. 3 Ústavy SR podmienky, za ktorých vzniká právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, a to spôsobom, ktorý umožňuje odškodniť všetky prípady, v ktorých bola poškodenému spôsobená škoda takým rozhodnutím orgánu verejnej moci, ktoré bolo neskôr posúdené ako nezákonné. Vykonaným dokazovaním bolo zistené a medzi stranami nebolo ani sporné, že žalobca bol uznaný vinným zo spáchania priestupku a následne splnomocnil advokáta, ktorý ho zastupoval v priestupkovom konaní. Je zrejmé, že advokátovi za zastupovanie klienta vzniklo právo na zaplatenie odmeny a náhrad za poskytovanie právnych služieb podľa vyhlášky č. 655/2004 Z. z. Žalobca teda splnomocnil advokáta na svoje zastupovanie výlučne z dôvodu, že správny orgán vydal rozhodnutie, ktorým ho uznal vinným zo spáchania priestupku, no ako sa ukázalo neskôr v súdnom konaní, toto rozhodnutie bolo vydané bez toho, aby správny orgán vykonával dokazovanie v potrebnom rozsahu. Vychádzajúc z uvedeného pokiaľ žalobca splnomocnil na svoje zastupovanie advokáta a vznikla mu voči advokátovi povinnosť zaplatiť mu odmenu a príslušné náhrady, urobil tak výlučne v dôsledku pochybenia správneho orgánu, ktorý vydal rozhodnutie o priestupku bez toho, aby si riadne zistil skutkový stav. Na tom nič nemení skutočnosť, že priestupkové konanie bolo v konečnom dôsledku zastavené z dôvodu, že uplynula zákonom stanovená dvojročná lehota na prejednanie priestupku. Z toho dôvodu ani nebolo doplnené dokazovanie o znalecký posudok, v ktorom by sa znalec vyjadril k zásadným otázkam, potrebným pre rozhodnutie o spáchaní priestupku, najmä k otázke, či vodič v čase dopravnej nehody viedol vozidlo primeranou rýchlosťou. Nemôže však ísť na ťarchu žalobcu, že správny orgán nedoplnil dokazovanie v rámci prekluzívnej lehoty na prejednanie priestupku, keď ani žalovaná netvrdí, že by žalobca akýmkoľvek spôsobom (nespoluprácou so správnym orgánom, obštrukciami a pod.) čo len čiastočne zapríčinil, že uplynula lehota na prejednanie priestupku bez toho, aby bolo doplnené dokazovanie v potrebnom rozsahu. Dokazovanie je povinný vykonať správny orgán, ktorý priestupok prejednáva, nie žalobca ako účastník konania. Žalobca potom nemôže byť ten, ktorý je nútený znášať sám náklady spojené s uplatnením svojho práva na právnu pomoc v priestupkovom konaní. Opačný výklad by odporoval zmyslu a účelu zákona, ktorým je odškodniť všetky prípady, v ktorých bola poškodenému spôsobená škoda takým rozhodnutím orgánu verejnej moci, ktoré bolo neskôr posúdené ako nezákonné.

Keďže zistil existenciu nezákonného rozhodnutia ako základného predpokladu pre vznik práva na náhradu škody, v ďalšom sa zaoberal tým, či žalobca preukázal, že mu v dôsledku nezákonného rozhodnutia vznikla škoda. V konaní nebolo sporné, že žalobca bol v priestupkovom konaní zastúpený advokátom, pričom k žalobe doložil vyúčtovanie nákladov právneho zastúpenia advokátom JUDr. Ferdinandom Klinovským vo výške 1 308,68 eur. Neakceptoval námietky žalovanej, že právny zástupca žalobcu si za cestu z Dolného Kubína do Námestova neoprávnene účtoval náhradu za stratu času za 2 polhodiny, hoci cesta trvá len pol hodinu, keďže z internetových zdrojov mal zistené, že vzdialenosť medzi Námestovom a Dolným Kubínom je 31 km a cesta autom trvá 33 minút pri ideálnej premávke, preto

priznal náhradu za stratu času za 2 začaté polhodiny, ktorá je aj advokátom bežne priznávaná. Preto mal za to, že uplatnenie náhrady za stratu času za 2 (začaté) polhodiny bolo oprávnené. Neakceptoval námietku žalovanej voči vyúčtovanej odmene za úkon - ústne pojednávanie o priestupku dňa 23. 04. 2014, ktoré nemalo podľa nej trvať dlhšie ako 2 hodiny, keďže zo zápisnice zistil, že táto bola skončená o 10,20 hod., aj keď jej začiatok v zápisnici nie je uvedený, podľa upovedomenia o termíne pojednávania mala začať o 08,00 hod., pričom v zápisnici nie je žiadny záznam o tom, že by pojednávanie začalo neskôr, a preto náhradu priznal v požadovanej výške. Žalobcovi nepriznal odmenu a náhradu za úkon - ďalšia porada s klientom z 31. 05. 2013 a za úkon Podnet na okresnú prokuratúru z 25. 06. 2013, keďže jej uskutočnenie nepreukázal a podanie bolo duplicitné, pretože bolo zaslané zároveň aj na ODI NO s identickým obsahom len odlišne označené. Preto priznal žalobcovi trovy právneho zastúpenia len za 1 z týchto úkonov. Po odpočítaní týchto nesprávne vyúčtovaných odmien a náhrad advokáta dospel k záveru, že zastupovaním žalobcu v priestupkovom konaní právneho zástupcovi žalobcu vzniklo právo na zaplatenie odmeny advokáta a náhrad podľa citovanej vyhlášky v sume 908,68 eur. Pokiaľ žalovaná namietala, že žalobca nepreukázal, že by tieto trovy konania zaplatil on a teda, že došlo k ujme v jeho majetkovej sfére, z príjmového pokladničného dokladu, ktorý predložil, žalobca zistil, že dňa 28. 08. 2014 zaplatil svojmu právneho zástupcovi sumu 200,- eur a z pokladničných blokov z registračnej pokladne, ktoré žalobca predložil, zistil, že dňa 30. 01. 2015 mu zaplatil 100,- eur a 10. 05. 2017 608,68 eur. Aj keď na pokladničných blokoch nie je uvedené meno a priezvisko platiteľa (čo ani nie je zákonom stanovenou náležitosťou pokladničného bloku), možno z nich zistiť, že tieto boli zaplatené za právne služby Akp 48/2013, čo je v súlade s označením vyúčtovania nákladov na zastupovanie v priestupkovom konaní (interné označenie konania advokátom, ktorý žalobcu zastupoval). Žalobca v rámci svojho výsluchu pritom potvrdil, že tieto peňažné prostriedky advokátovi JUDr. Ferdinandovi Klinovskému zaplatil on z vlastných peňazí, ktoré si zarobil na brigádach a z pôžičky od svojho otca. Preto mu priznal voči žalovanej právo na zaplatenie 908,68 eur, v ktorom rozsahu žalobca preukázal vyplatenie peňažných prostriedkov advokátovi a vo zvyšnej časti žalobu zamietol (vrátane 400,- eur za znalecký posudok), pretože žalobca nepreukázal, že by advokátovi zaplatil peňažné prostriedky vo vyššej sume. Spolu s istinou súd žalovanej uložil, aby žalobcovi zaplatila aj úrok z omeškania dňom nasledujúcim po doručení oznámenia žalovanej, že neuspokojí nárok žalobcu na náhradu škody na základe jeho žiadosti o jeho predbežné prerokovanie, t. j. od 24. 08. 2017. Pri určení úroku z omeškania vychádzal z ust. § 3 ods. 1 nar. vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, podľa ktorého je výška úrokov z omeškania o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k 1. dňu omeškania s platením peňažného dlhu. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 2 CSP vychádzajúc z toho, že žalobca si v konaní uplatnil zaplatenie 1 308,68 eur s úrokom z omeškania 5 % ročne od 24. 08. 2017 do zaplatenia, čo ku dňu vyhlásenia rozsudku 24. 06. 2020 predstavuje 1 494,40 eur (1 308,68 eur + 185,72 eur) a priznané mu bolo 908,68 eur s úrokom z omeškania 5 % ročne od 24. 08. 2017 do zaplatenia, čo ku dňu vyhlásenia rozsudku predstavuje 1 037,63 eur. Úspech žalobcu v konaní je 69 %, úspech žalovaného 31 %, čistý úspech žalobcu je teda rozdiel medzi úspechom žalobcu a úspechom žalovanej v rozsahu 38 % (69 % - 31 % = 38 %).

5. Proti uvedenému rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaná z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d/, f/, h/ CSP a žiadala ho zmeniť tak, že žaloba žalobcu bude v celom rozsahu zamietnutá a jej priznaný nárok na náhradu trov konania. Mala za to, že nebola splnená požiadavka na riadne a vyčerpávajúce odôvodnenie rozsudku v zmysle ust. § 220 ods. 2 CSP, čo vedie k jeho neúplnosti, nepresvedčivosti a nepreskúmateľnosti a k porušeniu jej práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces. Pri podstatných okolnostiach dopravnej nehody mala preukázané, že žalobca vstúpil na prechod pre chodcov, kde prešiel určitú vzdialenosť a z dôvodu zakrytého výhľadu zastavil, pričom dával prednosť vozidlu prichádzajúcemu sprava. Po jeho prejení vykročil, pričom oneskorene spozoroval alebo nesprávne odhadol rýchlosť a vzdialenosť vozidla prichádzajúceho zľava, na čo zareagoval rozbehnutím sa, čo vyvolalo vznik kritickej situácie, ktorá vyústila do zrážky s motorovým vozidlom. Zo spisového materiálu je jednoznačne preukázané porušenie pravidiel cestnej premávky zo strany žalobcu - chodca. Správny orgán pri rozhodovaní o priestupku zobral do úvahy všetky získané dôkazy, t. j. znalecký posudok vypracovaný znalcom Ing. Miroslavom Benkom, ako aj odborné vyjadrenie Dipl. Ing. R. N., v ktorých nenašiel zásadné rozpory, keď príčinu dopravnej nehody z technického hľadiska Dipl. Ing. N. videl alternatívne a znalec Ing. Benko uviedol, že jej príčinou bola nesprávna technika pohybu chodca, pričom poukázal na právne posúdenie primeranej rýchlosti vodiča vozidla. K údajnej nezákonnosti rozhodnutí správnych orgánov uviedla, že ani jeden zo súdov v rámci správneho konania nekonštatoval nezákonnosť rozhodnutí, pretože krajský súd zrušil rozhodnutie aplikujúc § 250j

ods. 2 písm. c/ O. s. p. z dôvodu nedostatočne zisteného skutkového stavu a aplikujúc § 250j ods. 2 písm. d/ O. s. p. z dôvodu, že rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, čo konštatoval aj najvyšší súd ako súd odvolací, keď uviedol, že vo veci neboli zadovážené relevantné skutočnosti pre vydanie rozhodnutí, a preto rozhodnutie treba považovať za predčasné. Celé priestupkové konanie vedené proti žalobcovi bolo uskutočnené plne v súlade so všeobecnými záväznými právnymi predpismi a internými predpismi a v žiadnom štádiu priestupkového konania nebola príslušným nadriadeným orgánom a ani súdom konštatovaná nezákonnosť akéhokoľvek z rozhodnutí vydaných v priestupkovom konaní, a teda bolo zákonné. Preto nebol naplnený jeden z predpokladov na priznanie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, keďže nárok na náhradu škody ním spôsobenej možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom (§ 5 ods. 1, § 6 ods. 1 z. č. 514/2003 Z. z.). Poukázala na to, že rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného stíhania, keďže priestupkové konanie, ktoré je možné k trestnému konaniu pripodobniť, je samostatným osobitným konaním príslušných správnych orgánov, ktoré je nutné vždy posudzovať vzhľadom na okolnosti toho ktorého prípadu a celkový vývoj dôkaznej situácie, čo znamená, že nemožno automaticky a bez ďalšieho považovať akékoľvek rozhodnutie, ktoré nevyústilo do právoplatného odsúdenia páchatel'a za nezákonné, pretože inak by došlo k rozhodnutiu veci v rozpore s princípom spravodlivosti, ktorými skutočnosťami sa súd nezaoberal. K existencii škody a jej výšky mal za to, že žalobca neunesol dôkazné bremeno ohľadom preukázania škody, ktorá mu mala titulom náhrady trov právneho zastúpenia jeho právneho zástupcovi v priestupkovom konaní vzniknúť. K jednotlivým úkonom právnej služby spočívajúcim v právnom zastupovaní žalobcu v priestupkovom konaní, ktoré sú súčasťou listiny „ml. J. R. - priestupkové konanie“ - vyúčtovanie nákladov č. Akp 48/2013 z 03. 05. 2017 uviedla, že nie je zrejmé, akého priestupkového konania žalobcu sa týka, keďže nie je bližšie špecifikované, tak aby ho nebolo možné zameniť s iným. Neuznala v celom rozsahu náklady za použitie motorového vozidla na ceste z Dolného Kubína do Námestova a späť v súvislosti s účasťou právneho zástupcu na ústnom pojednávaní 20. 08. 2013, 30. 10. 2013, 15. 11. 2013, 20. 04. 2014 (16,87 eur, 16,87 eur, 16,63 eur, 16,65 eur), keďže jej neboli hodnoverne preukázané, pretože podľa vyúčtovania malo byť použité motorové vozidlo zn. VW Polo, avšak priložená bola fotokópia osvedčenia o evidencii vozidla AUDI A6, keď potvrdenie právneho zástupcu, že sa jednalo len o chybu, považoval za nedostatočné, nakoľko hodnoverne a bez pochybností neodstraňuje nezrovnalosti a rozpory vyplývajúce z predložených listinných dokladov. Takisto nemala preukázanú náhradu za stratu času právneho zástupcu v súvislosti s jeho účasťou na ústnych pojednávaniach o priestupku na ODI NO 20. 08. 2013, 03. 10. 2013, 15. 11. 2013, 23. 04. 2014 (52,04 eur, 52,04 eur, 52,04 eur, 53,60 eur), nakoľko vzdialenosť medzi mestami je 32 km, čo predstavuje prepravu osobným motorovým vozidlom nie dlhšiu ako 30 minút, z čoho vyplýva, že právneho zástupcovi mala prináležať náhrada za stratu času skrátená o polovicu uhradených súm (§ 17 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb). Vyjadrenie právneho zástupcu v rámci ústneho pojednávania o priestupku 23. 04. 2014 nie je možné považovať za úkon právnej služby (§ 14 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.), a preto odmena zaň patriť nemôže, keďže rozmedzie účasti právneho zástupcu nepresahuje 2 hodiny, čo znamená, že si nemôže účtovať dvojnásobok základnej sadzby tarifnej odmeny vo výške 61,10 eur s prislúchajúcim režijným paušálom, nakoľko čas strávený pri poskytovaní právnej služby predstavuje len 80 minút (§ 14 ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z.). Žalobca pritom k žalobe nepripojil žiaden listinný dôkaz, na ktorý sa vo vyúčtovaní nákladov zo dňa 03. 05. 2017 odvoláva a žiadne doklady neboli doručené ani jej. Nepreukázal ani výšku nákladov vynaložených na pohonné hmoty a takisto k žalobe nepripojil žiaden dôkaz preukazujúci, že zástupca bol platiteľ dane z pridanej hodnoty (§ 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.), ktorej priznanie preto namietala. Príjmové pokladničné doklady nespĺňajú náležitosti vyžadované zákonom č. 431/2002 Z. z. o účtovníctve, presnejšie poradové číslo, pod ktorým sú zaevidované v účtovnom denníku (§ 10). Z pokladničného bloku z 30. 01. 2015 na 100,- eur a z 10. 05. 2017 na 608,68 eur, ktoré tvorili súčasť žaloby, nie je zrejmé, že v nich uvedené sumy skutočne uhradil žalobca, t. j. že došlo k zmenšeniu jeho majetkových hodnôt. Pritom ani na jednom z pokladničných blokov nie sú uvedené, resp. špecifikované jednotlivé úkony právnej pomoci spolu s ich hodnotami, tak aby bolo možné jednoznačne preukázať súvis s predmetným priestupkovým konaním žalobcu. Keďže v pokladničných blokoch absentuje špecifikácia jednotlivých úkonov právnej pomoci, nie je zrejmé, aké úkony sú v jednotlivých cenách zahrnuté a akým spôsobom došlo k ich výpočtu. Súčasne poukázal na značný časový rozdiel v pokladničných blokoch v nadväznosti na priestupkové konanie, nakoľko suma 608,68 eur bola údajne uhradená 10. 05. 2017, pričom priestupkové konanie žalobcu skončilo 31. 03. 2017. Pokladničný blok vystavený na sumu 200,- eur mal byť uhradený 28. 08. 2014 a pokladničný blok na sumu 100,- eur 31. 01. 2015, v ktorom čase žalobca objektívne nemohol disponovať

vyúčtovaním nákladov, ktoré boli vyúčtované 03. 05. 2017. Zo žiadnych listinných dôkazov nevyplýva, že došlo zo strany žalobcu k úhradám predmetných súm za poskytovanie právnej služby, a preto nebola splnená ďalšia podmienka priznania nároku na náhradu škody, a to vznik škody, keďže preukázateľne nedošlo k zmenšeniu majetkových hodnôt žalobcu, z čoho vyplýva, že tento nemôže vystupovať ako osoba poškodená, a preto namietala jeho aktívnu vecnú legitimitáciu. Nestotožnila sa s dôvodmi, na základe ktorých mal súd preukázané, že k zaplateniu sumy 908,68 eur došlo z finančných prostriedkov žalobcu. Skutočnosť, že na pokladničných blokoch z 30. 01. 2015 a 10. 05. 2017 nie je uvedené meno a priezvisko platiteľa, hoci to nie je zákonnou náležitosťou, nemôže sama o sebe zakladať predpoklad alebo fikciu uplatnenú v prospech žalobcu, že tieto prostriedky zaplatil on zo svojich vlastných finančných prostriedkov, nakoľko o tom neexistuje žiaden hodnoverný dôkaz a uvedenú sumu mala zaplatiť akákoľvek iná osoba, napr. rodičia žalobcu, čo považoval za vysoko pravdepodobné vzhľadom na v tom čase jeho nízky vek. Na príjmovom pokladničnom doklade z 28. 08. 2014 je uvedené, že finančné prostriedky boli prijaté od J. R., ale na rozdiel od vyúčtovaných nákladov z 03. 05. 2017 nie je uvedené, že išlo o J. R., ml., čo tiež nabáda k pochybnostiam a v zásade aj k záveru, že peňažné prostriedky vo výške 200,- eur boli síce zaplatené J. R., ale nie J. R., ml., t. j. žalobcom. Čo sa týka interného označenia Akp 48/2013, ktorého bezprostredný súvis so vznikom škody mal súd za preukázaný, uviedol, že na pokladničnom doklade z 28. 04. 2014 a 30. 01. 2015 je uvedené interné označenie „Akt 48/2013“ nie „Akp 48/2013“, ktoré ako jediné korešponduje s interným označením konania na vyúčtovaní nákladov z 03. 05. 2017. Vzhľadom na uvedené rozporoval predložené pokladničné doklady, a to vo vzťahu k vyplateniu jednotlivých súm priamo žalobcom z jeho finančných prostriedkov a tiež bezprostredný súvis vystavených pokladničných dokladov a ich súm so vznikom škody a priestupkovým konaním žalobcu, v ktorom bol zastúpený advokátom. Mala za to, že žalobca nedisponuje žiadnym hodnoverným listinným dôkazom, ktorý by bol spôsobilý preukázať zmenšenie majetkových hodnôt žalobcu o sumy, ktorých zaplata sa prostredníctvom konania domáha. Výsluch žalobcu v tomto smere na preukázanie vzniku škody nepostačuje, pretože je nehodnoverný, nakoľko skutočnosti vo vzťahu k vyplateniu súm advokátovi odzneli prvýkrát až na pojednávaní 25. 05. 2020, a to veľmi nejasne a nepresvedčivo a treba ich považovať za účelové. Výsluch žalobcu, dokonca ani jeho tvrdenie o brigádach a pôžičke od otca nepostačujú na bezpečné preukázanie vzniku škody, pričom zostali len v rovine tvrdení, ktoré neboli žiadnym spôsobom hodnoverne preukázané. Vzhľadom na uvedené považoval rozsudok súdu prvej inštancie za nepreskúmateľný a nedostatočne odôvodnený, nakoľko súd hlbšie neskúmal tvrdenia žalobcu na preukázanie vzniku škody a jej výšky.

6. Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovanej žiadal rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť v celom rozsahu sa stotožniac s jeho skutkovým a právnym posúdením, prihliadnuc na osobitosti tohto konkrétneho prípadu.

7. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal vec v rozsahu vymedzenom v podanom odvolaní (§ 379, § 380 ods. 1 CSP) a postupom bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 385 CSP vo výroku I., III. napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil. Vo výroku II., ktorým žalobu vo zvyšnej časti zamietol, odvolaním nenapadnutom, ponechal rozhodnutie súdu prvej inštancie nedotknuté.

8. Odvolací súd preskúmaním napadnutého rozsudku, prislúchajúceho spisového materiálu a vyhodnotením toho, čo uviedla v rámci odvolacieho konania žalovaná, konštatuje, že súd prvej inštancie vo veci samej v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci a vykonal potrebné dokazovanie a následne dospel k správny skutkovým a právnym záverom. V tomto smere sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, ktoré v takomto prípade nie je potrebné opakovať (§ 387 ods. 2 CSP), keď odvolateľka neuviedla vo svojom odvolaní také skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí nevysporiadal a ktoré by boli spôsobilé inak vyhodnotiť zistený skutkový stav a prijaté právne závery. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Rozhodnutie súdu prvej inštancie spĺňa kritériá pre odôvodnenie rozhodnutia podľa ust. § 220 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry a obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok, na ktorých súd prvej inštancie svoje rozhodnutie založil.

9. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia a k odvolacím námietkam žalovanej krajský súd dopĺňa, že podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy SR každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu, podmienky uplatnenia ktorého sú upravené v zákone č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, podľa ktorého štát (v mene ktorého

koná jeho orgán) zodpovedá účastníkovi konania za škodu, ktorá bola spôsobená štátnym orgánom nezákonným rozhodnutím, ak toto právoplatné rozhodnutie bolo zrušené pre nezákonnosť príslušným orgánom, ktorej zodpovednosti sa nemožno zbaviť, pričom súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je rozhodnutím tohto orgánu viazaný (§ 2 písm. a/, b/, § 3 ods. 1 písm. a/, ods. 2, § 4, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1 z. č. 514/2003 Z. z.).

Splnenie tejto podmienky je potrebné vykladať ústavne súladným spôsobom, t. j. tak, aby nebolo zmarené uplatnenie práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu, t. j. v zmysle ústavného princípu vyplývajúceho z čl. 13 ods. 4 Ústavy SR, podľa ktorého pri obmedzení základných práv sa musí dbať na ich podstatu a zmysel, teda s použitím teleologického výkladu, v zmysle ktorého nemožno lipnúť na formálnom vyslovení nezákonnosti rozhodnutia štátneho orgánu v tomto konkrétnom prípade.

Z ust. § 32 z. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok), podľa ktorého správny orgán v konaní o priestupkoch koná (§ 51 z. č. 372/1990 Zb. o priestupkoch) vyplýva, že správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie, pričom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania. Z rozhodnutí krajského súdu a najvyššieho súdu pritom vyplýva, že rozhodnutie okresného dopravného inšpektorátu a krajského dopravného inšpektorátu ako správnych orgánov boli zrušené vychádzajúc z konkrétnych okolností prípadu práve pre porušenie uvedenej zákonnej povinnosti, t. j. z dôvodu nedostatočne zisteného skutočného stavu veci, pretože dokazovanie nebolo vykonané v potrebnom rozsahu a nepreskúmateľnosti pre nedostatok dôvodov, t. j. jednoznačne pre ich nezákonnosť, ktorými rozhodnutiami je súd bez možnosti ich spochybňovania viazaný (§ 6 ods. 1 posledná veta z. č. 514/2003 Z. z.), a preto námietky žalovanej, že rozhodnutie správneho orgánu nebolo zrušené pre nezákonnosť, neobstojí. Navyše, pre márne uplynutie dvojnásobnej premlčacej lehoty na prejednanie priestupku, ktoré žalobca žiadnym spôsobom nespôsobil, nedošlo ani k doplneniu dokazovania znalcom z odboru cestná doprava, ktorý by sa jednoznačne vyjadril k príčinám dopravnej nehody, a teda aj k jej zavineniu žalobcom, tak ako to už bolo uvádzané v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení krajského súdu, z ktorého správne súd prvej inštancie pri svojom nasledujúcom rozhodnutí vychádzal.

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia a k ďalšej odvolacej námietke žalovanej krajský súd dopĺňa, že z obsahu žaloby, ako aj vyjadrení žalobcu a jeho výpovede vyplýva, že tento sa domáha náhrady škody titulom úhrady trov právneho zastúpenia v správnom konaní pred Okresným dopravným inšpektorátom Námestovo č. ORPZ-DK-ODI4-P-63/2013 a Krajským dopravným inšpektorátom v Žiline č. KRPZ-ZA-KDI-SK-51/2014 a nie trov právneho zastúpenia v inom konaní, pričom žalovaná ani len netvrdila, nieto preukazovala (§ 149 CSP), že by sa proti žalobcovi viedlo iné priestupkové konanie na dopravnom inšpektoráte, kde by mohli vzniknúť iné trovy právneho zastúpenia ako tie, ktoré boli žalobcovi vyúčtované právnym zástupcom JUDr. Františkom Klinovským a ktoré v primeranom rozsahu zodpovedajú ním vykonaným a vyúčtovaným úkonom právnej služby, náhradám a výdavkom aj podľa pripojeného priestupkového spisu Okresného riaditeľstva PZ v Dolnom Kubíne, Okresný dopravný inšpektorát Námestovo č. ORPZ-DK-ODI4-P-63/2013. Preto ani námietka žalovanej, že nie je zrejme, akého priestupkového konania sa vyúčtovanie nákladov zo dňa 03. 05. 2017 týka, neobstojí.

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia a k ďalšej námietke žalovanej krajský súd dopĺňa, že na základe jeho zrušujúceho uznesenia strana žalobcu navrhla na preukázanie svojich tvrdení o vzniku škody žalobcovi zaplatením nákladov obhajoby z vlastných finančných prostriedkov žalobcu, ako dôkaz vykonať výsluch žalobcu (čl. 8, § 149 CSP), pričom žiadny dôkaz nemá predpísanú zákonnú silu (čl. 15 ods. 2, § 187 ods. 1, 2 CSP), z ktorého jednoznačne vyplynulo, že právnenému zástupcovi zaplatil zo svojich našetrených peňazí z brigád a niečo mu požičal otec na základe ústnej zmluvy o pôžičke, a že doklady z registračnej pokladnice, ktoré predložil, dostal od zástupcu na základe toho, že ho zastupoval a on mu za to zaplatil, ktoré tvrdenia zo strany žalovanej boli popreté len všeobecným konštatovaním o ich účelovosti, keďže odzneli prvýkrát, pričom na preukázanie svojich tvrdení, napriek svojej povinnosti, nenavrhol vykonať ani neoznačila ďalšie dôkazy (§ 149, § 151 ods. 2 CSP), a preto správne súd prvej inštancie vychádzal pri svojom rozhodovaní o nároku žalobcu z jeho výpovede a vzhľadom na predtým uvedené (že nebolo vedené iné priestupkové konanie) aj z ním predloženého príjmového pokladničného dokladu na sumu 200,- eur a pokladničných dokladov na sumu 100,- a 608,- eur. V tejto súvislosti krajský súd vzhľadom na ďalšiu námietku žalovanej o značnom časovom rozdieli medzi úhradou na základe príjmového pokladničného dokladu a pokladničných blokov a vyúčtovaním, ktorým žalobca nemohol disponovať, krajský súd dopĺňa, že podľa § 24 ods. 1 zák. č. 586/2003 Z. z. o advokácii advokát poskytuje právne služby za odmenu a má právo požadovať za ne aj primeraný preddavok, vzhľadom na čo ani uvedená námietka žalovanej v týchto súvislostiach neobstojí.

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia a k ďalším odvolacím námietkam žalovanej, krajský súd dopĺňa, že to, že je právny zástupca platcom DPH preukázal žalobca v priebehu konania, reagujúc na vyjadrenie žalovanej (č.l. 123), na základe ktorého predložil aj technický preukaz VOLKSWAGENU POLO. Žalovanou uvádzané skutočnosti, že tento bez pochybnosti neodstraňuje nezrovnalosti pri vyčíslení cestovných náhrad, pritom zostali len v polohe ničím nešpecifikovaných tvrdení o nesprávnosti výpočtu bez uvedenia konkrétnej špecifikácie nesprávnosti vyúčtovania (§ 151 ods. 2 CSP), vzhľadom na čo ani uvedená námietka neobstojí.

10. Vychádzajúc aj z uvedených skutočností, vysporiadajúc sa s podstatnými námietkami žalovanej, či už počas prvostupňového alebo odvolacieho konania, krajský súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správne potvrdil, vrátane rozhodnutia o nároku na náhradu trov konania, príhliadnuc k pomeru úspechu strán vo veci (§ 255 CSP).

11. O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi ako v ňom plne úspešnému, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

12. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).